

Η ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΡΙΔΟΣ

Τί είναι η Ίριδολογία; Η παράξενες παρατηρήσεις ενός νεαρού Ούγγρου. Το αποκαλυπτικό μάτι μιας κουκουβάγιας. Η χειρουργικές επεμβάσεις κι' η ίρις του ματιού. Η ανακάλυψις ενός Σουηδού πάστορος. Τα χρώματα της ίριδος του ματιού, κλπ. κλπ.

Η ιατρική στην εποχή μας, ανάμεσα στις τόσες αξιοθαύμαστες ανακαλύψεις της, διεπίστωσε εσχάτως ότι είναι αλήθεια, όταν λέμε ότι «τά μάτια είναι ο καθρέπτης της ψυχής».

Για τους γιατρούς όμως, σ' αυτήν την περίπτωση, με τη λέξη «μάτι» υπονοείται ή ίρις, ή κόρη του ματιού. Με δυο λόγια λοιπόν, από μερικές τελευταίες αποκαλύψεις εξακριβώθηκε ότι η ίρις αποτελεί πράγματι ένα είδος καθρέπτη, όπου φαίνονται μ' ένα κάπως μυστηριώδη κι' ανεξήγητο ακόμα τρόπο, ή ενδείξεις κάθε αρρώστειας μας, ή πιο κρυφές τάσεις των παθών μας και τέλος όλη ή ιστορία της ψυχής μας, του συναισθηματικού μας κόσμου. Έτσι δημιουργήθηκε μια καινούργια επιστήμη που λέγεται «Ίριδολογία».

Τί ρόλο τώρα παίζει ή ίρις στο μάτι μας; Ός γνωστόν, βρίσκεται ανάμεσα στους δυο «φακούς» του ματιού, στον κερατοειδή και στον κρυσταλλοειδή χιτώνα και έξ αιτίας αυτής της θέσεώς της παίζει ρόλο σημαντικό στο μηχανισμό της όρασεως. Η ίρις εμποδίζει να θαμπώνονται, να τυφλώνονται τά μάτια μας, γιατί συστέλλεται, μικραίνει στο ελάχιστο, όταν το φως είναι δυνατό και διαστέλλεται πάλι, ανοίγει, μεγαλώνει, όταν το φως είναι λίγο. Το μάτι συνεπώς πρέπει να θεωρηται ως ένα αντανακλαστικό νευρικό κέντρο.

Αυτή ή παρατήρησις έγινε από τά τέλη του περασμένου αιώνα, με τά συμπεράσματα και τά αποτελέσματα των διαφόρων έρευνών εσχάτως μόλις πήραν μια τελική διατύπωση και συζητήθηκαν στα Ιατρικά συνέδρια και στις εταιρείες. Ο πρώτος που πρόσεξε τις μυστηριώδεις ιδιότητες της ίριδος ήταν ο Ούγγρος Πεκτσέλυ.

Ο μικρός αυτός Ούγγρος είχε μια μεγάλη κουκουβάγια, εξημερωμένη, που πολλές φορές ώστόσο γυρνούσε ξαφνικά στ' άγρια ένστικτά της. Η κουκουβάγια τότε χυμούσε να βγάλη τά μάτια κάθε ανθρώπου που θα τύχαινε μπροστά της και είχε ξεσκίσει με τά σκληρά νύχια της τό πρόσωπο πολλών παιδιών. Ο Πεκτσέλυ όμως την αγαπούσε και με την έλπίδα ότι θα κατάφερνε στο τέλος να την εξημερώση, την κρατούσε στο σπίτι του.

Μια ήμέρα, ή κουκουβάγια άγρίεψε πάλι και εκάρφωσε ξαφνικά τά νύχια του δεξιού ποδιού της στο άριστερο χέρι του Πεκτσέλυ τόσο βαθεία, ώστε δεν μπορούσε πειά να τά βγάλη. Ο νεαρός Ούγγρος τότε, που υπέφερε τρομερά από τους πόνους, συλλογίσθηκε πως δεν υπήρχε άλλη λύσις, παρά μόνο ή άπαραίτητη... χειρουργική επέμβασις. Πήρε λοιπόν ένα άκονισμένο μαχαίρι κι' έκοψε τό πόδι της κουκουβάγιας.

Ξέρετε τώρα τί διεπίστωσε ο Πεκτσέλυ τή στιγμή που έκανε αυτήν την αναγκαία και σκληρή χειρουργική επέμβασις;

Είδε ότι, τή στιγμή ακριβώς που έκοβε τό πόδι της κουκουβάγιας στη μεγάλη ίριδα του ματιού της παρουσιάσθηκε μια πλατεία σχισμή...

Ο νεαρός Ούγγρος που έμεινε κατάπληκτος από τό φαινόμενο αυτό, δεν τό ξέχασε διόλου από τότε κι' έτσι, όταν μεγάλωσε κι' έγινε ένας από τους καλύτερους χειρουργούς της Βουδαπέστης, άφωσιώθηκε σε μακροχρόνιες επιστημονικές έρευνες, για

να δώση μια εξήγησι σ' αυτό τό μυστηριώδες φαινόμενο της ίριδος του ματιού της κουκουβάγιας. Άρά γε τά ίδια συμπτώματα θα παρουσίαζε και ή ίρις του ανθρώπινου ματιού; Η έρευνές του δεν συνάντησαν μεγάλες δυσκολίες. Όπως είπαμε, ήταν πασίγνωστος χειρουργός και δεχόταν κάθε μέρα ένα σωρό άσθενοεις του, πρόσεχε την ίριδα του ματιού του άρρώστου και προς μεγάλη κατάπληξι του διεπίστωνε κάθε φορά μια σχισμή, ένα μελανό σημείο ή μια μικροσκοπική τρύπα στην κόρη του ματιού εκείνων τους οποίους έκοβε ένα πόδι ή ένα χέρι.

Αυτή ή ανακάλυψις ήταν από τις πιο περίεργες και τις πιο σημαντικές της ιατρικής επιστήμης. Ο Ούγγρος χειρουργός έπροχώρησε στις έρευνές του και σε λίγο πρόσεξε ακόμα και τό εξής καταπληκτικό φαινόμενο: ή κηλίδα, ή σχισμή, ή ή μικροσκοπική τρύπα παρουσιαζόταν στη δεξιά πλευρά της ίριδος, όταν ή χειρουργική επέμβασις γινόταν σ' ένα μέλος του σώματος που θρισκόταν προς τά δεξιά ή αντίθετως παρουσιαζόταν στην άριστερη πλευρά: της κόρης του ματιού, άν ο χειρουργός έκοβε ένα άριστερο χρι ή πόδι.

Έπί πλέον, ή παρο ήρησις αυτή ώδήγησε και στη διαπίστωσι μιας νέας μυστηριώδους ιδιότητος της ίριδος. Το μελανό σημείο ή ή σχισμή φαινόταν στο έπάνω ή στο κάτω μέρος της ίριδος,

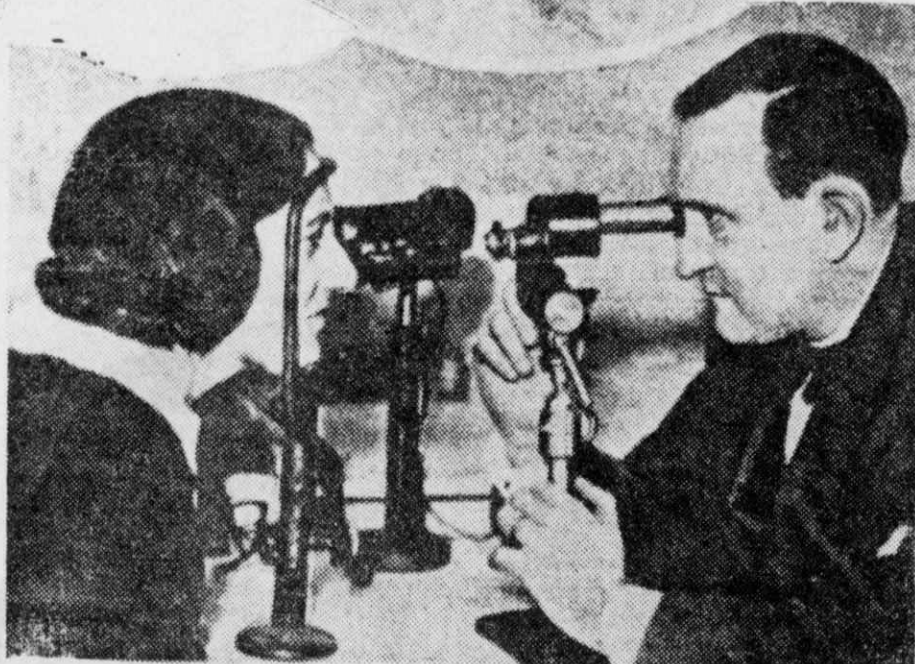
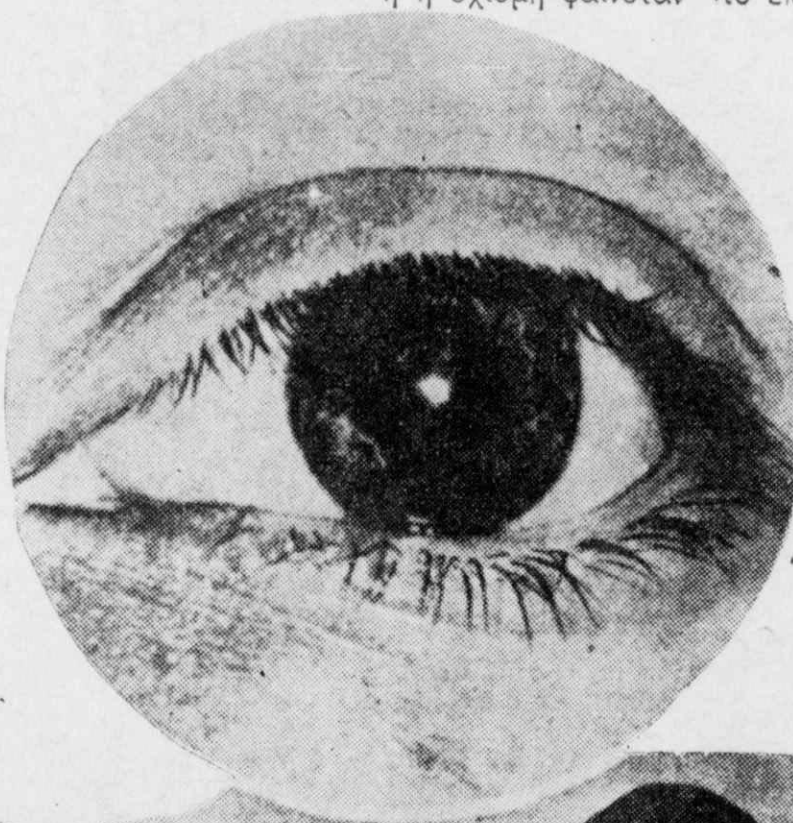
ανάλογως της χειρουργικής επέμβασεως στα άνω ή στα κάτω άκρα του άρρώστου. "Αν θελήσουμε δηλαδή να δώσουμε μια εικονική παράστασι της ίριδος με την πλάκα ενός ρολογιού, μπορούμε να πούμε ότι όταν ο χειρουργός έκοβε τό δεξιό πόδι του άρρώστου, τό σημείο στην ίριδα του ματιού του παρουσιαζόταν εκεί περίπου που σημειώνεται ή ώρα 4 ή 5 στην πλάκα ενός ρολογιού. "Αν πάλι ή χειρουργική επέμβασις γινόταν στο άριστερο χέρι, ή κηλίδα παρουσιαζόταν στην ίριδα εκεί που είναι ή ώρα 10 ή 11 στην πλάκα του ρολογιού.

Έτσι, ο Πεκτσέλυ μπόρεσε να φτιάξη ένα «ίριδολογικό χάρτη» του ματιού, ο οποίος έγινε θάσις για ένα σωρό καινούργιες παρατηρήσεις κι' ένα σωρό άλλα έκπληκτικά πειράματα.

* * *

Τόν ίδιο περίπου καιρό που έκαναν τις έρευνές του ο Ούγγρος χειρουργός, ένας Σουηδός πάστορας, ο αιδεσ. Λίνλινενκιστ πρόσεξε ότι ή ίρις των παιδιών, στα όποια έδινε ζαχαρωτά, έπαιρνε ξαφνικά και για μια στιγμή ένα γκριζό χρώμα!

Κι' αυτή ή παρατήρησις λοιπόν έδωσε άφορμή να εξετασθή μια νέα ιδιότης της ίριδος, που έχει σχέση με τά χρώματα. Κάθε έπιθυμία μας, κάθε αίσθημά μας χρωματίζει με διαφορετικόν τρόπο την κόρη του ματιού μας. Έπειδή όμως ή έπιθυμίες μας και τά αίσθηματά μας έχουν μια συνεχή διαδοχή, ή ίρις χρωματίζεται στιγμιαία μπορούμε να πούμε από αυτά και έτσι κανείς δεν προσέχει αυτό τό φαινόμενο. Όστόσο τό έμπειρο μάτι του γιατρού, όταν κυττάζη την ίριδα μ' ένα δυνατό φακό ή καλύτερα με

Έπάνω: μεγέθυνσις της ίριδος για την εξέτασι των τάσεων. Κάτω: εξέτασις της ίριδος με τό μικροσκόπιο.

(Συνέχεια στη σελίδα 44)

ΟΠΩΣ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΚΟ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 10)

«Έχει ένα τρυφερό φίλο στο Μόν Ντόρ.

«Έναν άλλο τρυφερό φίλο στο Σαίν - Νεκτάρ.

«Έναν άλλο στο Ρουαγιέ.

Κι' έναν άλλο τρυφερό φίλο στη Λά Μπουρμπούλ.

«Αναρωτιέμαι λοιπόν τώρα τί πρέπει να κάνω. Πά τη σκοτώσω ή να σκοτωθώ ; τὰ έχω χαμένα!

* * *

«Η νύχτα εἶνε καλὸς σύμβουλος. Τὸ πρωί, ψύχραιμος, τῆς ἔγραψα ἕνα γράμμα καὶ τῆ στόλισα ὅπως τῆς ταίριαζε. Το ἀποτέλεσμα ἦταν κεραυνοβόλο: Ἡ Μαρία - Ἄννα μού ζήτησε ἀμέσως συγγνώμη:

«Ἐλα, εἶσαι τόσο καλὸς, ἀγάπη μου ! Θέλησα νὰ κάνω ὅπως ἡ βασίλισσα Μαργκό. Ἄ, σοῦ ἐξομολογοῦμαι ὅτι αὐτὴ ἡ ζωὴ δὲν εἶνε τόσο εὐχάριστη, ὅπως στὸ θρόνο... Ἐλεῖτα, εἶσαι πῶς ζηλιώσης ἀπὸ τὸν Ἐρρίκο IV. Συγχώρεσέ με! Ἡ πείρα μὲ ἀπογοήτευσε... Μὰ τὴν ἀλήθεια, ὁ Ἐρρίκος IV ἤξερε νὰ ζήσει !...»

* * *

Δὲν τῆς ἀπάντησα, ἀπὸ ἀξιοπρέπεια, μὰ ἔκανα κόρτε στὴ φίλη τῆς Ἀριέττα. Γι' ἡμεῖς ἡμεῖς κορίτσια ! Μὰ πῶς δὲν τὴν εἶχα προσέξει τόσο καιρὸ ;

1 Ν ο ε μ θ ρ ί ο υ . — Κρατοῦσα στὴν ἀγκαλιά μου τὴν Ἀριέττα, ὅταν ξαφνικὰ παρουσιάσθηκε μπροστά μας ἡ Μαρία - Ἄννα μ' ἕνα πιστόλι στὸ χέρι. Εὐτυχῶς, ἀντὶ νὰ πυροβολήση, φώναξε πρώτα:

— Εἶσαι ἕνας προδότης ! Ἐνας ἀπίστος !

— Ἀγάπη μου, τῆς εἶπα μὲ εἰρωνεία, θέλησα νὰ κάνω κι' ἐγὼ ὅπως ὁ Ἐρρίκος IV.

— ὦ, νόμιζα πῶς θὰ σοῦ ἄρεσε !...

Ἡ Μαρία - Ἄννα ξέσπασε σὲ λυγμούς καὶ πέταξε πέρα τὸ πιστόλι. Ἀπὸ ἐκείνη τὴ μέρα δὲν μού ξαναμίλησε γιὰ τὴ βασίλισσα Μαργκό. Κι' ἔτσι, ξαναρχίσαμε τοὺς πρώτους τρυφεροὺς ἔρωτές μας. Ἡ Μαρία - Ἄννα εἶνε σήμερα μιὰ ὑποδειγματικὴ σύζυγος.

ZOZE ZERMAIN

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΡΙΔΟΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 16)

Ένα ειδικὸ μικροσκόπιο, μπορεῖ νὰ διαβάσῃ σ' αὐτὴν ὄχι μόνο τὶς ἐπιθυμίες μας καὶ τὰ αἰσθήματά μας, ἀλλὰ καὶ τὶς ἀρρώστειες ἀπὸ τὶς ὁποῖες ὑποφέρουμε ἢ δεῖχνουμε μιὰ καταφανῆ προδιάθεσι γι' αὐτές.

Ὅσο τώρα γιὰ τὶς ἀρρώστειες, ὅλες ἀνεξαιρέτως διακρίνονται καθαρά στὴν στρογγυλὴ πλάκα τῆς ἱρίδος.

Οἱ γιατροὶ μὲ τὸ μικροσκόπιο τὴν ἐξετάζουν κατὰ χιλιοστούς τρόπους. Γι' αὐτοὺς μεγάλη σημασία ἔχουν ἡ διαστολὴ τῆς, ἡ ἔντασις τῆς συστολῆς καὶ τῆς διαστολῆς τῆς, ἡ συστασις τῶν ἰσθμῶν τῆς, ἡ κηλίδες τῆς καὶ ἡ γραμμὲς τῆς.

Ὁ γιατρός Πεκτσέλυ σήμερα εἶνε ὁ διασημότερος «ἱριδολόγος» τοῦ κόσμου. Στὴ μεγάλη κλινικὴ του ποῦ ἔχει στὴ Βουδαπέστη δέχεται ἀσθενεῖς ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης καὶ ἔχει τὴν ἐξῆς ἀξιοθαύμαστη εἰδικότητα: νὰ διακρίνῃ τὶς τάσεις ποῦ ἔχει ἕνας πελάτης του γιὰ τὴν μιὰ ἢ τὴν ἄλλη ἀρρώστεια. Ἐτσι, μὲ τὴν σχετικὴ προφύλαξι ποῦ τοῦ καθορίζει ν' ἀκολουθήσῃ τὸν γλυτώνει ὄχι μόνο ἀπὸ μακροχρόνιες θεραπείες, ἀλλὰ κι' ἀπὸ αὐτὸν ἀκόμη τὸν θάνατο.

Ὅπως βλέπετε λοιπὸν εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἡ κόρη τοῦ ματιοῦ εἶνε ὁ καθρέφτης τῆς ψυχῆς μας. Κατὰ τὸν δόκτορα Πεκτσέλυ ὅμως εἶνε ἐπίσης κι' ὁ καθρέφτης τοῦ σώματός μας. Μὲ ἄλλα λόγια ἡ ἱρίς τοῦ ματιοῦ καθρεφτίζει ὁλόκληρο τὸν ὄργανισμό μας.

ΔΟΚΤΩΡ ΠΑΥΛΟΒ ΣΚΥ

ΤΑ «ΕΜΨΥΧΑ ΣΧΕΔΙΑ» ΚΑΙ Η ΠΑΝΑΡΧΑΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 31)

τῆς Πομπηίας ἀριστουργηματικὲς κι' ἐγχρωμες ἀπεικονίσεις τῶν διαφόρων φάσεων ἑνὸς ἐρωτικοῦ ἐπεισοδίου ποῦ θυμίζουν μὲ τὸν πιὸ ἐκπληκτικὸ τρόπο τὶς πασίγνωστες «Σίλλυ Σύμφωνου» τοῦ Γουάλντ Ντίσνεϋ καὶ τῶν μιμητῶν του.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὶς ρωμαϊκὲς αὐτὲς τοιχογραφίες ἔχουμε καὶ τὶς μετέπειτα βυζαντινὲς, ἡ ὁποῖες ὡς πρὸς τὴν τεχνικὴ μοιάζουν μὲ τὰ σχέδια ποῦ δημοσιεύουμε σήμερα στὰ περιοδικὰ καὶ στὶς ἐφημερίδες. Οἱ Βυζαντινοὶ, τέλος, ἀγιογράφοι συνήθιζαν νὰ ζωγραφίζουν τὸ πρόσωπο ἑνὸς Ἀγίου καὶ γύρω ἀπὸ αὐτὸ σὲ μικρὰ τετράγωνα ν' ἀπεικονίζουν τὰ πιὸ χαρακτηριστικὰ ἐπεισόδια τῆς ζωῆς του.

Ὁ Ντίσνεϋ λοιπὸν ἀπὸ τὴ βυζαντινὴ ἀγιογραφία ἐμπνεύσθηκε τὴν «πρωτότυπη» τεχνικὴ τῶν «ἐμψύχων σχεδίων» του, χωρὶς φυσικὰ νὰ ξέρῃ ὅτι καὶ οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι διασκέδαζαν μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Μὲ τὴ διαφορά μόνο ὅτι ἀπελάμβαναν τὶς τέρψεις τοῦ κινηματογράφου μέσα στὸν... τάφο τους !

ΚΑΡΡΑΣΚΟ ΝΤΙΑΖ

ΤΟ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 20)

μου ὡς ἱατροῦ, μού ὑπέδειξαν τὴν ἐξῆς πορτοκαλοφαγικὴ διαίτα, ὡς τὴν πιὸ καλὴ καὶ τὴν πιὸ εὐεργετικὴ ἀπ' ὅλες: Κάθε πρωί, νηστικοὶ ἀκόμη ἐντελῶς, πρέπει νὰ τρῶμε ἕνα ὡς δύο πορτοκάλια. Κατόπιν, τὸ μεσημέρι ἄλλα δύο καὶ τὸ βράδυ ἄλλα δύο, μετὰ τὸ φαγητό μας.

Αὐτὴν τὴ διαίτα, τὴν ἐξακολουθοῦμε ἐπὶ ἕναν ὡς δύο μῆνες. Κατόπιν κι' ἐνῶ θὰ ἐξακολουθοῦμε φυσικὰ ἀνελλιπῶς αὐτὴν τὴ διαίτα, μποροῦμε νὰ ὀρίζουμε καὶ μιὰ ἡμέρα κάθε ἑβδομάδος, — τὴν Παρασκευὴ, παραδείγματος χάριν — ὡς ἡμέρα ἀποκλειστικῆς πορτοκαλοφαγίας. Δηλαδή, κατὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴ κι' ἀπὸ τὸ πρωί ὡς τὸ βράδυ, δὲν θὰ τρῶμε κανένα ἀπολύτως φαγητό, οὔτε καὶ θὰ πίνουμε νερό, παρὰ θὰ τρῶμε δύο πορτοκάλια τὸ πρωί, τρία κατὰ τὶς δέκα ἢ ὡρα, τέσσερα ὡς πέντε κατὰ τὸ μεσημέρι, τρία κατὰ τὸ ἀπόγευμα, τέσσερα ὡς πέντε κατὰ τὴν ὡρὰ τοῦ βραδυνοῦ φαγητοῦ, κι' ἕνα πρὶν πέσουμε νὰ κοιμηθοῦμε...

Εἶνε κυριολεκτικῶς ἀφάνταστα κι' εὐεργετικώτατα, γιὰ ὁλόκληρον τὸν ὄργανισμό μας, τὰ ἀποτελέσματα μιᾶς τέτοιας κανονικῆς διαίτης. Εὐεξία, δρυσία, υγεία ἀπόλυτη, ταχύτατα γίνονται αἰσθητὰ στὸν ἑαυτὸ μας. Καὶ μονάχα ἡ σταφυλοφαγία μπορεῖ νὰ παραβληθῇ, μὲ τὴν ἀνεκτίμητη πορτοκαλοφαγία...

Η ΝΑΤΑΣΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 18)

τασα. Πουλήθηκα, ἀλλὰ πουλήθηκα ἀκριβά... Μὴ μιλάς, μὴ μιλάς... Δὲν βελω ν' ἀκούσω τίποτα.

— ὦ! Νατάσα, ἀγαπημένη μου Νατάσα!...

— Δὲν σοῦ εἶπα νὰ μὴ οἰαμαρτύρεσαι ἄδικα;... Καὶ τώρα θὰ σοῦ φανερώσω καὶ κάτι ἄλλο: Σ' ἀγαπῶ, εἶσαι ὁ μόνος ἄνδρας ποῦ ἀγάπησα στὴν ζωὴ μου! Δὲν σοῦ τὸ εἶπα ὡς τώρα γιὰ νὰ μὴ σέ κανω ουσυχισμένο... Δὲν μποροῦσες νὰ μὲ πάρης, γιατί εἶσαι φτωχός...

— Ἄν σὲ εἶχα δική μου, Νατάσα, καταλαβαίνω ὅτι θὰ εὐρίσκα τὴν οὐνάμι νὰ ὑποτάξω ὅλον τὸν κόσμον.

— Τί ὡραία λόγια! ψιθύρισε ἡ Νατάσα, χαμογελῶντας μελαγχολικὰ. Ἀλλοίμονον ὅμως ! Ἡ πραγματικότης εἶνε τόσο σκληρὴ... Κι' ἐγὼ εἶμαι τόσο πολυδάπανη!... Θὰ σ' ἔκανα δυστυχισμένο, χωρὶς νὰ τὸ θέλω... Ἀποφάσισα, λοιπὸν, νὰ παντρευτῶ ἕναν πλούσιον, ποῦ δὲν τὸν ἀγαπῶ. Καὶ ἦρθα ἀπόψε γιὰ νὰ σοῦ δώσω μιὰ ἀπόδειξι τῆς ἀγάπης μου... Φίλησέ με!...

Τὴν ἐπομένη τὸ μεσημέρι, ἔγιναν οἱ γάμοι τῆς Νατάσας μὲ τὸν Ἄγγλο πρόξενο σερ Β... Καὶ τὴν ἴδια μέρα τὸ βράδυ ἔφευγα γιὰ τὴν Αἴγυπτο, μὲ τὴν κάρδιὰ σπαραγμένη.

Πέρασαν ἑπτὰ χρόνια ἀπὸ τότε. Τὴν περασμένη ἑβδομάδα, μιὰ κυρία ποῦ τὴν εἶχα γνωρίσει στὴν Κωνσταντινούπολι, μὲ ἐπληροφόρησε ὅτι ἡ Νατάσα πέθανε πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα σ' ἕνα σανατόριο τῆς Σαβοΐας... Στὸ παραλήρημά της, μιλοῦσε γιὰ κάποια ἐκδρομὴ μὲ τὴν θάρκα, μιὰ νύχτα μαγευτικὴ, στὰ ἀκύμαντα νερὰ τοῦ Βοσπόρου...

Η ΑΤΥΧΙΕΣ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΔΟΣ ΓΚΡΕΤΑΣ ΓΚΑΡΜΠΟ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 41)

χε διαδοθῇ ὅτι αὐτὴ ἡ σωσίας τῆς Γκρέτας Γκάρμπο εἶχε πεθάνει κι' ὅτι ἡ ἴδια ἡ Γκάρμπο εἶχε ἀναλάβει νὰ συνεχίσῃ μὲ ἀπόλυτη μυστικότητα αὐτὸ τὸ ἔργο τοῦ Φόρστ. Ἐτσι ἡ Τέκ "Ινγκεμποργκ ρίχτηκε καὶ πάλι στὸ περιθώριο. Μὰ δὲν ἀπογοητεύεται. Καὶ γιὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι εἶνε ζωντανὴ κι' ὅτι δὲν εἶνε ἡ ἴδια ἡ Γκρέτα Γκάρμπο ἐτοιμάζει τὸ «γύρισμα» μιᾶς νέας ταινίας! Ἐχουν δίκην λοιπὸν νὰ λένε ὅτι μερικοὶ ἄνθρωποι σ' αὐτὸν τὸν κόσμον εἶνε τόσο ἀτυχοὶ, ὥστε χάνουν ἐντελῶς τὴν προσωπικότητά τους, ὅπως ἀκριβῶς δηλαδή συνέβη μὲ τὴν "Ινγκεμποργκ, τὴν Γκρέτα Γκάρμπο τῆς Γερμανίας.

ΚΕ'Υ' ΦΡΑΝΣΙΣ, Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 13)

ναφέραμε.

Τὸ τρίτο θῦμα τῆς Κέϋ Φράνσις ἦταν ὁ πιλότος τῆς πολιτικῆς ἀεροπορίας Τζέιμς Γουάρτι. Ὁ ἀτυχὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ἐρωτεύθηκε παράφορα τὴν Κέϋ Φράνσις, πέρασε μιὰ εὐτυχισμένη ἑβδομάδα ἐρωτὸς μαζί της καὶ τέλος αὐτοκτόνησε πέφτοντας μὲ τὸ ἀεροπλάνο του. Σ' ἕνα σημείωμα ποῦ ἄφησε στοὺς φίλους του μεταξὺ τῶν ἄλλων ἔγραφε καὶ τὰ ἀκόλουθα:

«Πεθαίνω εὐτυχισμένος, γιὰτὶ δοκίμασα μιὰ ἑβδομάδα ἑνὸς ἀπειρογράφου ἔρωτος. Σ' αὐτὲς τὶς ἑπτὰ μέρες ἔζησα ὅλη τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς μου».

Στὴ διαθήκη του δὲ ἄφησε ἕνα τεράστιον ποσὸν σ' ἕνα ἀνθρωπῶν τοῦ Χόλλυγουντ γιὰ νὰ στέλνῃ κάθε πρωί μιὰ πανάκριβη ἀνθοδέσμη στὴν Κέϋ Φράνσις. Ἐχουν δίκην λοιπὸν, καθὼς βλέπετε, νὰ θεωροῦν τὴν Κέϋ Φράνσις ὡς τὴν πιὸ σατανικὴ γυναῖκα τοῦ Χόλλυγουντ, ἕναν γοητευτικὸ διάβολο !